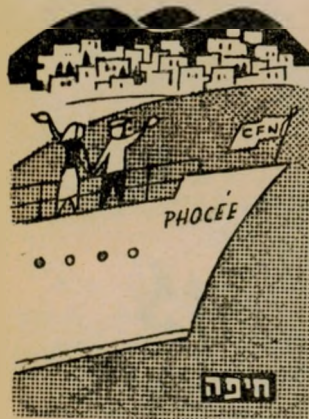

80 כפופה

חיפה

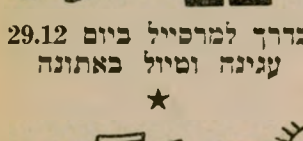
ההפלגה מחיפה למרסייל 27.12.61

המלחמה בבזון

אני עולה חרש, שנמצא כבר חצי שנה בארץ, ובאתי מאירופה, ששם הכדורגל ספוח מודרני. שמתי את כל הוויכוחים על הכדורגל של ישראל ועוד בחוץ לארץ התעניינתי על הכדורגל של הארץ. לפני שבוע ראיתי את המיטת בין יונסקובי וישראל ואני מוכרז להנידו שהשחקנים כואו נותנים לו כל מה שיש להם במשחק, וביתור שכחוב היה כל כך כבר והם לא היו רגילים לו. פשוט רחמנות היה להסתכל עליהם, המסכנים. חוץ מזה אני חושב שבהחלט יונסקובי היא מסוג א' ואחטנו עוד נשמע עליה הרבה במשחקים בצילוי, על גביע העולם בעוד חצי שנה. שאנדרו חייס, בית'שמש

בדרך למרסייל ביום 29.12 עגינה ומיול באתונה

לדעתי, צריך לשלוח את כל הסגל הייתה להחליף הכל מחדש, עם שחקנים בני 16-17, ורק אחרי שנה-שנתיים, נוכל לרי-אית את התוצאות.

כל הסיפורים על מקצוענות, הצימקועי נות ובזין שמפריע לשחק הם בובעמיסעם. היונסלבים נתנו לנו שעור טוב איר צריך לשחק - והחשוב מכל - איר עושים נבחרת לאומית.

בינואה פורטו פיננו

ועוד... עגינה בגינואה ב-1.62 עם טיול בריביירה האיטלקית

בספרים כאלה יש רק דרך אחת לנהוג: לזרוק שהילדה לא נפגעה בצורה זו או אחרת - ולשתוק. כל תלונה למשמרה סופה שחוסים לעונשתי-הנפש ולכאבים של ההורים ושל הילדה עצמה. ומה עוד ש'פנית זו רחוקה מאוד מלהכתיב את הרשע' תו של האישי בדיון.

גישה האנושית, ונתן ונתיר את רצועת הלב היהודי החם.

כמי שמקשיב לרדיו הערבי בקביעות, לא יכולתי שלא לבוא למסקנה ענומה ביותר עבורנו: שבישיבה האחרונה הולכת ומתגברת ציונות חדשה של ערביי פלסטין. כשם שאבות אבותינו של השלמים עם גירושם מארץ הקודש ועם חורבן בית'המקדש, אלא המשיכו להתפלל ולהתגעגע לירושלים, כן מתגבשות תפילות החדשות של הפלסטים המלכטיניים. ילדיהם שרים על ביתם הנטוש ביפו ובקעיר, וזקניהם בוכים על הכולל המערבי שלהם.

זהו סוג הדברים שאינם נעלמים בטהרה. להיפך: הוא יתחזק עם השנים, ואפילו בעוד דורות ומישיבו צאצאי הפלסטים האלה להתיגעעעעעע ומה בכוחה של געגעעעעע וזאת לחולל - כבר ראינו אנו עצמנו, כתוצאה מחונונו של תיאודור הרצל. אם לא יימצא פתרון דרכי שלום, ואם ימשיכו המטרות והגעגועים להתפתח, עשר יה הופעתו של הרצל פלסטני להביא שוב מלחמת'התנהלות בארץ הקודש. הפעם על ידי תנועה ציונית ערבית נגד הפתיישבים העבריים.

נחמיה בן'דוד, חיפה

קברניט מוסמך

מאוד נהנית מן הרשימה הקצרה על ה צורה שבה יש להגיד ילד, שלא ישבור ספלים (העולם הזה 1266). הראיתי את הרשימה לבעלי, אבל הוא מיד אמר: 'בטח, רואים שאשה כתבה אותה'. הוא האדון הנודע, מכור שאין צורך ביד קשה, כשמשפלים בילדים. הוא חושב שההורים צריכים להשיע על ילדיהם בכוח אישי. הם ובכוח הטיכונע והדוגמה האישית. כל ילד, כמובן, דבר, לפני שהוא אף פעם אינו בבית כשהילד מתפרע, והוא רק מר פגיע לעת ערב כשבילד לספר לו סיפור ולתת לו סוכריה.

ואילו אני סבורה - מתוך ניסיון מרן - שכל ילד מכונן, ולמעשים קשה, אי אפשר לתקן ילד. אני ילד אינו מרגיש שיש אומוריטטה ברורה מעליו, הוא מאבד את כבודו בכדרייהחיים ומתחיל להתפרע. יתכן שמכע על הישבן מרי פעם יוצרת במפלעות הטנות האלה איוה שהוא חסכיר קטן. אבל תארז לכס איוה המכניבים ארי-רים זה מכנים בהם, אם הם מרגישים שהם שטים בספנה שאין בה קברניט מוסמך!

חזוה ברדלי, תל'אביב

אופי יופי

הרשו לי, כספורנט לסוציולוגיה, להביע כמה מחשבות על הויכוח המעניין על יופיו של הצבריות... שפות היא להתחכך על יופי של קבוצת נ' שים שלמה. מה עוד, שיופיה של אשה אחת הוא עניין ל' ויכוח רב ולשיפוט סובייקטיבי בלתי פוסק. מה שחשוב והסבר לערות ול' שים בארץ הוא י' חוד. הפלה, 'אופי' הינה שגירתית ו' נכובה מרי, אולם במקורה גם היא נכ' נה. הסקורי והסכעי הוא שהלך לעולמו בישראל, יתכן ש' נובו לפני וכזמן קום המדינה. והרי קום מה שאנו קור' אים אופי צברי אינו אלא חיקוי של אק סיסטמציאלום ריק מתוכו, המתאם לצרכי הארץ. ואילו היום חסר במדינת'החיקוי גם ההתאמה לתנאים המיוחדים...

מיכאל נתן, המבורג

בנות 14

דווקא היה מעניין מאוד לקרוא על ל' ליטה מרחובות (העולם הזה 1266), ביותר מפני שלפני שבו עייש'לשויה ראיני תם כל מיני אנשים על הבעיה הזאת, המיקרה של רחובות מוכיה שאם היו מעלים את גיל ה' נערות שמתר ל' בוא איתן ביהסים מיניים לגיל 18 לא היתה יכו' לה לקרות טעות כ' זאת. והנהג לא היה יכול אפילו לטעון שהוא לא ידע את גילה האמיתי.

אסתר כהן, באר'שבע

כהן

... נקודה חשובה מאוד, שהואה רק מה, בקרב הנוער של היום. פעם קשה היה לתאר בחורה מקסימת יחסים עם נכר לפני שהיא בת 18 לפחות. אם מישהו עשתה זאת - התבישה והשתדלה ל'שפור על המעשה בסוד. כיום? ילדות בנות 14-16 אינן חושבות פעמיים, לפני שהן מת' מסרות לחברן לכיתה או למישהו כזה. אשתי הינה עובדת סוציאלית שעמרה מקרוב על הבעיה, והיא לא פעם היתה מספרת לי בזעזוע עמוק על תלמידות בית' ספר מקסימות יחסים מיניים - ווא נכ' כנות להריון. סימן התקופה? יתכן. אבל הוא אינו בלתי'נמנע. הסחכנים וההורים חייבים לעשות משהו. כי איו זו שאלה של ליברליות מסורית. קיום יחסים מיניים בגיל זה הוא פשוט הפקרות - ו' הילדה בלי ספק תשלם עבורה מחיר יקר. א. ראובני, תל'אביב

בספרים כאלה יש רק דרך אחת לנהוג: לזרוק שהילדה לא נפגעה בצורה זו או אחרת - ולשתוק. כל תלונה למשמרה סופה שחוסים לעונשתי-הנפש ולכאבים של ההורים ושל הילדה עצמה. ומה עוד ש'פנית זו רחוקה מאוד מלהכתיב את הרשע' תו של האישי בדיון.

י. גרין, רחובות

גישה האנושית, ונתן ונתיר את רצועת הלב היהודי החם.

כמי שמקשיב לרדיו הערבי בקביעות, לא יכולתי שלא לבוא למסקנה ענומה ביותר עבורנו: שבישיבה האחרונה הולכת ומתגברת ציונות חדשה של ערביי פלסטין. כשם שאבות אבותינו של השלמים עם גירושם מארץ הקודש ועם חורבן בית'המקדש, אלא המשיכו להתפלל ולהתגעגע לירושלים, כן מתגבשות תפילות החדשות של הפלסטים המלכטיניים. ילדיהם שרים על ביתם הנטוש ביפו ובקעיר, וזקניהם בוכים על הכולל המערבי שלהם.

זהו סוג הדברים שאינם נעלמים בטהרה. להיפך: הוא יתחזק עם השנים, ואפילו בעוד דורות ומישיבו צאצאי הפלסטים האלה להתיגעעעע ומה בכוחה של געגעעעעע וזאת לחולל - כבר ראינו אנו עצמנו, כתוצאה מחונונו של תיאודור הרצל. אם לא יימצא פתרון דרכי שלום, ואם ימשיכו המטרות והגעגועים להתפתח, עשר יה הופעתו של הרצל פלסטני להביא שוב מלחמת'התנהלות בארץ הקודש. הפעם על ידי תנועה ציונית ערבית נגד הפתיישבים העבריים.

נחמיה בן'דוד, חיפה

קברניט מוסמך

מאוד נהנית מן הרשימה הקצרה על ה צורה שבה יש להגיד ילד, שלא ישבור ספלים (העולם הזה 1266). הראיתי את הרשימה לבעלי, אבל הוא מיד אמר: 'בטח, רואים שאשה כתבה אותה'. הוא האדון הנודע, מכור שאין צורך ביד קשה, כשמשפלים בילדים. הוא חושב שההורים צריכים להשיע על ילדיהם בכוח אישי. הם ובכוח הטיכונע והדוגמה האישית. כל ילד, כמובן, דבר, לפני שהוא אף פעם אינו בבית כשהילד מתפרע, והוא רק מר פגיע לעת ערב כשבילד לספר לו סיפור ולתת לו סוכריה.

ואילו אני סבורה - מתוך ניסיון מרן - שכל ילד מכונן, ולמעשים קשה, אי אפשר לתקן ילד. אני ילד אינו מרגיש שיש אומוריטטה ברורה מעליו, הוא מאבד את כבודו בכדרייהחיים ומתחיל להתפרע. יתכן שמכע על הישבן מרי פעם יוצרת במפלעות הטנות האלה איוה שהוא חסכיר קטן. אבל תארז לכס איוה המכניבים ארי-רים זה מכנים בהם, אם הם מרגישים שהם שטים בספנה שאין בה קברניט מוסמך!

חזוה ברדלי, תל'אביב

אופי יופי

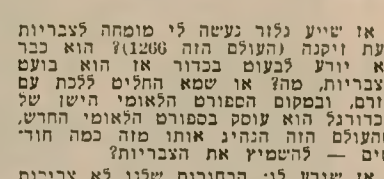
הרשו לי, כספורנט לסוציולוגיה, להביע כמה מחשבות על הויכוח המעניין על יופיו של הצבריות... שפות היא להתחכך על יופי של קבוצת נ' שים שלמה. מה עוד, שיופיה של אשה אחת הוא עניין ל' ויכוח רב ולשיפוט סובייקטיבי בלתי פוסק. מה שחשוב והסבר לערות ול' שים בארץ הוא י' חוד. הפלה, 'אופי' הינה שגירתית ו' נכובה מרי, אולם במקורה גם היא נכ' נה. הסקורי והסכעי הוא שהלך לעולמו בישראל, יתכן ש' נובו לפני וכזמן קום המדינה. והרי קום מה שאנו קור' אים אופי צברי אינו אלא חיקוי של אק סיסטמציאלום ריק מתוכו, המתאם לצרכי הארץ. ואילו היום חסר במדינת'החיקוי גם ההתאמה לתנאים המיוחדים...

מיכאל נתן, המבורג

בנות 14

דווקא היה מעניין מאוד לקרוא על ל' ליטה מרחובות (העולם הזה 1266), ביותר מפני שלפני שבו עייש'לשויה ראיני תם כל מיני אנשים על הבעיה הזאת, המיקרה של רחובות מוכיה שאם היו מעלים את גיל ה' נערות שמתר ל' בוא איתן ביהסים מיניים לגיל 18 לא היתה יכו' לה לקרות טעות כ' זאת. והנהג לא היה יכול אפילו לטעון שהוא לא ידע את גילה האמיתי.

אסתר כהן, באר'שבע

כהן

... נקודה חשובה מאוד, שהואה רק מה, בקרב הנוער של היום. פעם קשה היה לתאר בחורה מקסימת יחסים עם נכר לפני שהיא בת 18 לפחות. אם מישהו עשתה זאת - התבישה והשתדלה ל'שפור על המעשה בסוד. כיום? ילדות בנות 14-16 אינן חושבות פעמיים, לפני שהן מת' מסרות לחברן לכיתה או למישהו כזה. אשתי הינה עובדת סוציאלית שעמרה מקרוב על הבעיה, והיא לא פעם היתה מספרת לי בזעזוע עמוק על תלמידות בית' ספר מקסימות יחסים מיניים - ווא נכ' כנות להריון. סימן התקופה? יתכן. אבל הוא אינו בלתי'נמנע. הסחכנים וההורים חייבים לעשות משהו. כי איו זו שאלה של ליברליות מסורית. קיום יחסים מיניים בגיל זה הוא פשוט הפקרות - ו' הילדה בלי ספק תשלם עבורה מחיר יקר. א. ראובני, תל'אביב

בספרים כאלה יש רק דרך אחת לנהוג: לזרוק שהילדה לא נפגעה בצורה זו או אחרת - ולשתוק. כל תלונה למשמרה סופה שחוסים לעונשתי-הנפש ולכאבים של ההורים ושל הילדה עצמה. ומה עוד ש'פנית זו רחוקה מאוד מלהכתיב את הרשע' תו של האישי בדיון.

י. גרין, רחובות

גישה האנושית, ונתן ונתיר את רצועת הלב היהודי החם.

כמי שמקשיב לרדיו הערבי בקביעות, לא יכולתי שלא לבוא למסקנה ענומה ביותר עבורנו: שבישיבה האחרונה הולכת ומתגברת ציונות חדשה של ערביי פלסטין. כשם שאבות אבותינו של השלמים עם גירושם מארץ הקודש ועם חורבן בית'המקדש, אלא המשיכו להתפלל ולהתגעגע לירושלים, כן מתגבשות תפילות החדשות של הפלסטים המלכטיניים. ילדיהם שרים על ביתם הנטוש ביפו ובקעיר, וזקניהם בוכים על הכולל המערבי שלהם.

זהו סוג הדברים שאינם נעלמים בטהרה. להיפך: הוא יתחזק עם השנים, ואפילו בעוד דורות ומישיבו צאצאי הפלסטים האלה להתיגעעעע ומה בכוחה של געגעעעעע וזאת לחולל - כבר ראינו אנו עצמנו, כתוצאה מחונונו של תיאודור הרצל. אם לא יימצא פתרון דרכי שלום, ואם ימשיכו המטרות והגעגועים להתפתח, עשר יה הופעתו של הרצל פלסטני להביא שוב מלחמת'התנהלות בארץ הקודש. הפעם על ידי תנועה ציונית ערבית נגד הפתיישבים העבריים.

נחמיה בן'דוד, חיפה

קברניט מוסמך

מאוד נהנית מן הרשימה הקצרה על ה צורה שבה יש להגיד ילד, שלא ישבור ספלים (העולם הזה 1266). הראיתי את הרשימה לבעלי, אבל הוא מיד אמר: 'בטח, רואים שאשה כתבה אותה'. הוא האדון הנודע, מכור שאין צורך ביד קשה, כשמשפלים בילדים. הוא חושב שההורים צריכים להשיע על ילדיהם בכוח אישי. הם ובכוח הטיכונע והדוגמה האישית. כל ילד, כמובן, דבר, לפני שהוא אף פעם אינו בבית כשהילד מתפרע, והוא רק מר פגיע לעת ערב כשבילד לספר לו סיפור ולתת לו סוכריה.

ואילו אני סבורה - מתוך ניסיון מרן - שכל ילד מכונן, ולמעשים קשה, אי אפשר לתקן ילד. אני ילד אינו מרגיש שיש אומוריטטה ברורה מעליו, הוא מאבד את כבודו בכדרייהחיים ומתחיל להתפרע. יתכן שמכע על הישבן מרי פעם יוצרת במפלעות הטנות האלה איוה שהוא חסכיר קטן. אבל תארז לכס איוה המכניבים ארי-רים זה מכנים בהם, אם הם מרגישים שהם שטים בספנה שאין בה קברניט מוסמך!

חזוה ברדלי, תל'אביב

אופי יופי

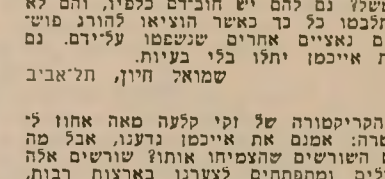
הרשו לי, כספורנט לסוציולוגיה, להביע כמה מחשבות על הויכוח המעניין על יופיו של הצבריות... שפות היא להתחכך על יופי של קבוצת נ' שים שלמה. מה עוד, שיופיה של אשה אחת הוא עניין ל' ויכוח רב ולשיפוט סובייקטיבי בלתי פוסק. מה שחשוב והסבר לערות ול' שים בארץ הוא י' חוד. הפלה, 'אופי' הינה שגירתית ו' נכובה מרי, אולם במקורה גם היא נכ' נה. הסקורי והסכעי הוא שהלך לעולמו בישראל, יתכן ש' נובו לפני וכזמן קום המדינה. והרי קום מה שאנו קור' אים אופי צברי אינו אלא חיקוי של אק סיסטמציאלום ריק מתוכו, המתאם לצרכי הארץ. ואילו היום חסר במדינת'החיקוי גם ההתאמה לתנאים המיוחדים...

מיכאל נתן, המבורג

בנות 14

דווקא היה מעניין מאוד לקרוא על ל' ליטה מרחובות (העולם הזה 1266), ביותר מפני שלפני שבו עייש'לשויה ראיני תם כל מיני אנשים על הבעיה הזאת, המיקרה של רחובות מוכיה שאם היו מעלים את גיל ה' נערות שמתר ל' בוא איתן ביהסים מיניים לגיל 18 לא היתה יכו' לה לקרות טעות כ' זאת. והנהג לא היה יכול אפילו לטעון שהוא לא ידע את גילה האמיתי.

אסתר כהן, באר'שבע

כהן

... נקודה חשובה מאוד, שהואה רק מה, בקרב הנוער של היום. פעם קשה היה לתאר בחורה מקסימת יחסים עם נכר לפני שהיא בת 18 לפחות. אם מישהו עשתה זאת - התבישה והשתדלה ל'שפור על המעשה בסוד. כיום? ילדות בנות 14-16 אינן חושבות פעמיים, לפני שהן מת' מסרות לחברן לכיתה או למישהו כזה. אשתי הינה עובדת סוציאלית שעמרה מקרוב על הבעיה, והיא לא פעם היתה מספרת לי בזעזוע עמוק על תלמידות בית' ספר מקסימות יחסים מיניים - ווא נכ' כנות להריון. סימן התקופה? יתכן. אבל הוא אינו בלתי'נמנע. הסחכנים וההורים חייבים לעשות משהו. כי איו זו שאלה של ליברליות מסורית. קיום יחסים מיניים בגיל זה הוא פשוט הפקרות - ו' הילדה בלי ספק תשלם עבורה מחיר יקר. א. ראובני, תל'אביב

בספרים כאלה יש רק דרך אחת לנהוג: לזרוק שהילדה לא נפגעה בצורה זו או אחרת - ולשתוק. כל תלונה למשמרה סופה שחוסים לעונשתי-הנפש ולכאבים של ההורים ושל הילדה עצמה. ומה עוד ש'פנית זו רחוקה מאוד מלהכתיב את הרשע' תו של האישי בדיון.

י. גרין, רחובות

חיפה

ההפלגה מחיפה למרסייל 27.12.61